

Mari duhovnici

Avva Grigorios de la Dochiariu

8

Monahii mileniului III

Îndemn al părintelui Amfilohie de la Mănăstirea Diaconești
la intrarea în Postul Nașterii Domnului

10

Lumea ortodoxă

Despre Peșterile îndepărtate ale Lavrei Pecerska din Kiev

16

Mari duhovnici

„Zeloții” anticumeniști au devenit un fel de teroriști în Biserica noastră
Arhimandrit Zaharia Zaharou

24

Monahii mileniului III

Antihristul intră în Georgia
Arhimandrit Lazar Abașidze

28

Mari duhovnici

„A trăi înseamnă a iubi, a fi una cu Hristos”
Interviu cu ieroschimonahul Ioan Șişmanian

32

Mănăstirea și lumea

Sub lupa credinței

„Veți face închisoare, dar nu veți muri în închisoare!” (II)

50

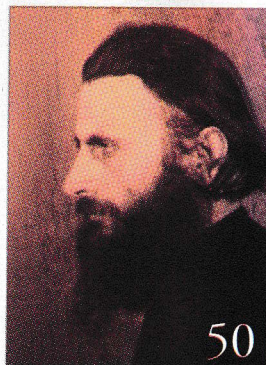
Ortodoxia pe mapamond

Actualitate panortodoxă și monahală

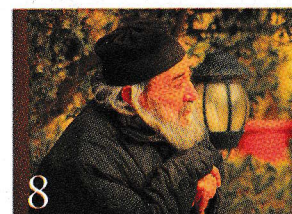
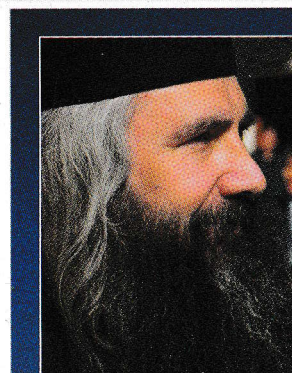
60

Dragi cititori,
Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru
(www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a
putea vizualiza revistele noastre în format electronic.
Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate
vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în
format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită.
Această facilitate sperăm să fie accesată în primul rând de
românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care
costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face
printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.
Lectură plăcută!

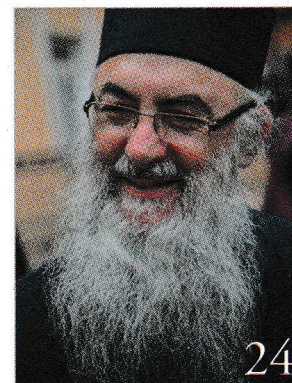
Redacția

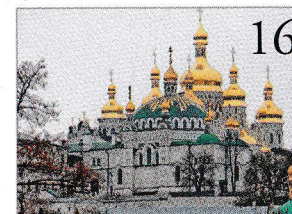
50

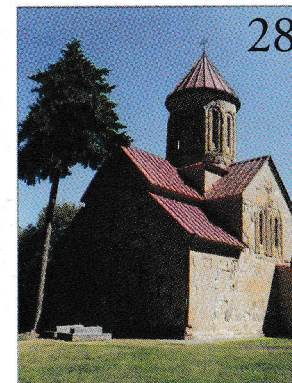
8

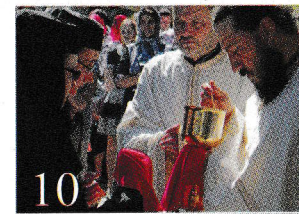
24

16

28

10

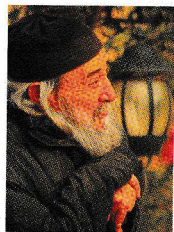

32

Respect pentru oameni și cărți

Întâmplări cu părintele GRIGORIOS ZUMIS, harismaticul stareț al Dochiariului (1942-2018)

„Atunci când umblăm prin lume auzim chemarea către păcat. Tot așa, când umblăm prin Grădina Maicii Domnului, auzim chemarea către mântuire.”

(Arhimandritul Grigorios, Ucenic la oameni nevoitori)

George Crasnean

Când a trecut la Domnul egumenul Grigorios Zumis, m-am grăbit a doua zi către Dochiariu, cu gând să ajung la înmormântarea lui. Era pe la ceasurile două ale amiezii când am intrat la arhondaric și l-am întrebat pe părintele Hristodul unde îl pot găsi pe gheronda, iar el mi-a arătat *ekklesia*. „Bine, bine, dar biserica e închisă!”, am zis eu mirat. „Nu. E lângă biserică deja.” Lăsase cuvânt să fie îngropat repede, ca să nu vină nimeni la înmormântarea sa. Să fie o îngropăciune „în familie”.

„Când a venit de la Sochos, acum o săptămână, a cerut să i se facă Sfântul Maslu, iar pe urmă a ales șase frați și i-a făcut monahi. Peste încă o zi, pe alți trei i-a hirotonit ierodiaconi. După încă un Maslu părea că se simte mai bine, dar el s-a spovedit și împărtășit, iar noaptea, pe la unsprezece și jumătate, a trecut la cele veșnice. Și-a plinit toată datoria față de toți monahii mai-nainte de-a muri”, mi-a povestit părintele Hristodul, arhondarul.

„Ce monah adevărat!”, am grăit eu către părintele Manase, cu care venisem la Dochiariu.

„Da. Era dintre stareții cu mare har”, a răspuns părintele. „Acum îmi pare bine că m-am învrednicit a mă întâlni de mai multe ori cu el...”

„Povestește-mi și mie despre el, părinte.”

„Bine. Ca să-ți fie de folos, o să-ți spun câteva întâmplări trăite cu el.”

„Odată, mai demult, venisem, tot așa ca acum, cu cineva la închinare la Dochiariu și așteptându-i pe mireni, mă așezasem pe o scândură, sub arcada de la intrare, lângă un

călugăr destul de bătrân și îmbrăcat cam ponosit. Nu m-am mirat de hainele lui pentru că auzisem că starețul Dochiariului dădea monahilor ascultări grele, așa că și straiile lor erau pe măsură. După o vreme, am intrat în vorbă cu el:

«Cine-i stareț aici, părinte?»

«Un nebun! Vrea să ne omoare cu munca! Dar ne-am sfătuit să-l omorâm noi mai întâi! Ce zici? Ești și tu cu noi?»

«Eu? Cum să fiu, de vreme ce nici măcar nu-l cunosc, părinte!», i-am răspuns, șocat de cele auzite.

Nu mult după aceea a trebuit să fac cale întoarsă, așa că am plecat fără să știu că stătusem de vorbă cu... egumenul Dochiariului!”

„M-am întâlnit apoi de mai multe ori cu el, pentru că veneam cu pelerini să se închine la icoana Maicii Domnului *Gorgo Epikoos* (Grabnic-ascultătoarea) și de obicei îi așteptam la intrare...”

„Și lui îi plăcea să stea pe banca de lângă chioșc...”

„Da. Am venit odată cu un creștin din neamul nostru împreună cu doi olandezi – prieteni cu românul ce lucra în Rotterdam –, care n-aveau nici o treabă cu Ortodoxia. Dacă stau bine să mă gândesc, nici măcar nu credeau în ceva! Atunci a fost momentul când mi-am dat seama cine era starețul mănăstirii, pentru că am văzut câțiva pelerini greci care tocmai luau binecuvântare de la părintele Grigorios. Am luat și eu blagoslovenie, dar olandezii erau încurcați; nu știau ce să facă. Atunci părintele Grigorios le-a dat două palme peste cap încât i-a clătinat de pe picioare. Nu le-a spus nimic, i-a palmuit și a plecat mai departe prin curte. Și s-a întâmplat un lucru de mare mirare: începând cu acel moment, Thomas și prietenul său s-au închinat la icoanele din biserică, însemnându-se cu semnul crucii, fără să-i fi îndemnat cineva! Mai mult: peste vreo jumătate de an, s-a întâmplat să fac ascultare ca arhondar și am vorbit odată cu românul din Olanda la telefon. L-am întrebat atunci și ce mai fac prietenii cu care fusese în Sfântul Munte și mi-a răspuns că Thomas merge frecvent la o biserică ortodoxă din Rotterdam!”

„Altă dată, tot așa stăteam, unul lângă altul, pe banca de la intrare și s-a apropiat de noi un călugăr dochiar de vârstă mijlocie, înalt la stat și îmbrăcat ca vai de el. Și-mi zice *gheronda* (destul de tare, să audă și monahul celălalt): «Îl vezi pe sârbul ăsta? Nu-i bun

la nimic! Nu-i de nici o nădejde!» Și luând binecuvântare, a plecat smerit aghioritul sârb. Atunci s-a întors părintele Grigorios către mine și, cu lacrimi în ochi, mi-a zis: «Știi cum slujește? Dumnezeuște! Dumnezeuște!»

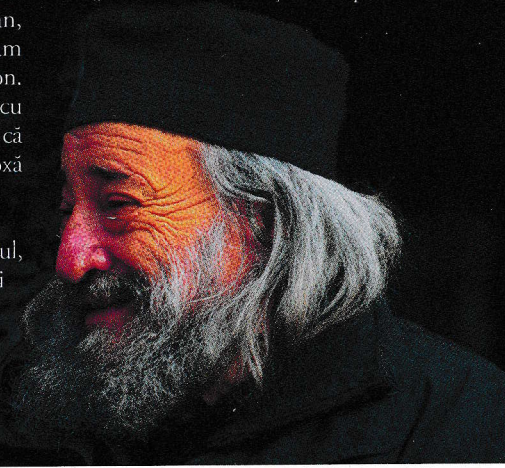
„Vezi dar că el lucra la mântuirea fiecăruia și-l durea inima de fiecare suflet ce-i fusese încredințat!”

„Odată a trecut pe lângă noi un pelerin și *gheronda* Grigorios i-a zis: «Degeaba crezi că ești mai elin decât noi, că te-a schimbat America prea tare!» Și era adevărat: pelerinul era american de origine greacă și convins că e mai grec decât grecii!”

„Știu că pusese două steaguri negre cu cruci roșii pe care a scris: «Țineți-l pe antihrist în afara Muntelui Sfânt!» – referindu-se la primul ministru Greciei, Alexis Tsipras, care voia să viziteze Athosul împreună cu Patriarhul Ecumenic Bartolomeu.”

„Ei! Chiar mai mult de-atât. Se spune că atunci când se discuta despre primirea lor în Athos, s-ar fi ridicat în sinaxă și ar fi zis: «Până când o să mai tolerați lucrurile astea? Dacă voi îl lăsați pe Tsipras în Sfântul Munte, eu o să dau mănăstirea... românilor! Și-așa Lăpușneanu este ctitor la noi (la Dochiariu – *n. red.*)»

„Extraordinar! Mulțumesc, părinte!”

Îndemn al părintelui AMFILOHIE de la Mănăstirea Diaconești la intrarea în Postul Nașterii Domnului:

*„Să ne întoarcem deplin la Hristos
în duh de pocăință!”*

Interviu realizat de Flori Tiulea

Începe Postul Nașterii Domnului, timp de pregătire pentru întâmpinarea Dumnezeiescului Prunc. Anul acesta, Anul Centenarului Marii Uniri, intrăm în acest post cu durerea că nu ne-am făcut datoria sfântă de a ne mărturisi demnitatea de creștini și de români la referendumul pentru schimbarea Constituției. La început de octombrie, Biserica Mamă ne-a chemat să apărăm familia creștină și valorile acestui neam, dar noi, cei care ne declarăm astăzi creștini, am rămas nepăsători față de această chemare. Pur și simplu l-am întors spatele lui Hristos. Ne-am întristat sfinții, părinții noștri duhovnicești, mărturisitorii din închisorile comuniste, dar inimile noastre par că nu mai bat nici pentru Hristos, nici pentru neamul acesta, lăsându-se tot mai ademenite de ceea ce le oferă „minunata lume nouă”... Ce este de făcut? Mai putem nădăjdui într-o ridicare la viață? Ce trebuie să facem în acest post pentru a ne trezi din letargia ce ne-a cuprins?... Un singur lucru trebuie în ceasul de față: *Să ne întoarcem la Hristos în duh de pocăință!* – așa cum ne cheamă părintele Amfilohie de la Mănăstirea Diaconești. O chemare pe care ar trebui să o îmbrățișăm cu toată ființa noastră atâta timp cât mai avem *Unde* să ne întoarcem...

Părinte Amfilohie, care ne-ar mai fi nădejdea după indiferența de care am dat dovadă față de chemarea Bisericii de a ne mărturisi valorile?

Tot **mărturisirea**! Strângem rândurile și mergem înainte! Nu abandonăm lupta nicicum, mai ales că avem de partea noastră pe Dumnezeu și pe toți sfinții! Nu ne îndoim de aceasta, dar ca să primim ajutorul lor trebuie ca noi să ne lepădăm mai întâi de păcat și să ne smerim adânc.

Se cere apoi ca ierarhii și preoții să iasă în față și să păsească fără frică peste orice considerații sau vederi potrivnice (din partea masonilor, politicienilor, ateilor etc.) și să afirme cu glas tare adevărul creștin. Că se vor supăra unii, că vor striga alții, că vor fi batjocoriți sau loviți, aceasta nu ne interesează. Așa și numai așa clerul își va păstra prestigiul în fața poporului, trecând peste orice menajamente sau temeri, primind hula și prigoana pentru Hristos și